

L'absurd o la vida

Sergi Belbel, que dirigeix Emma Vilarasau a 'Els dies feliços', reivindica la desolació del text de Beckett

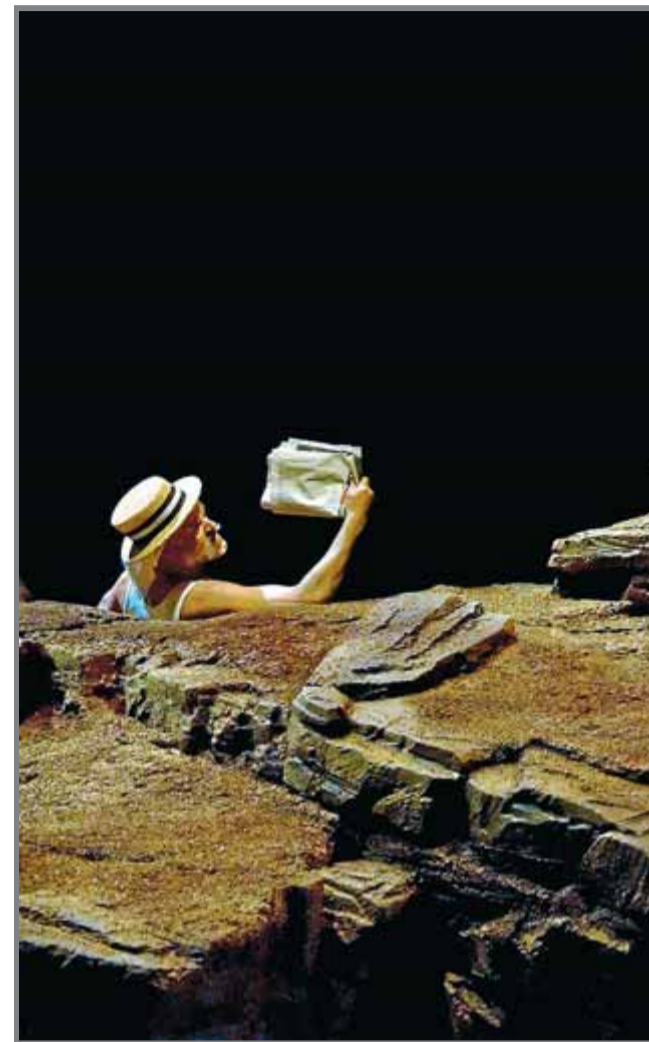
S'ha acabat penjar-li l'etiqueta de teatre de l'absurd a aquesta peça de Samuel Beckett, clama el director Sergi Belbel. Sota l'aparença d'una acció absurda, afloren profundes reflexions sobre la vida, la mort, la solitud o l'angoixa. És molt més que un joc metaliterari o metateatral (tot i que també hi sigui): és l'univers de Beckett destil·lat. *Els dies feliços* "és una obra frontissa", segueix dient Belbel, perquè a partir d'aquest muntatge renuncia al moviment i al cos humà. Beckett es desentendrà de la trama per deixar netes les reflexions abocades amb tota la radicalitat possible. Emma Vilarasau s'atreveix, doncs, amb un repte interpretatiu que han afrontat altres primeres actrius. Una peça en què la feina en el matís és imprescindible. La Winnie és una dona que vol ser feliç, que sobreviu en un terreny erm, que fa festes quan descobreix, encara una formiga, carretejant d'una banda a l'altra. La mirada que han plantejat Belbel i Vilarasau del text és d'un escrupolós respecte: "Té un classicisme que s'adapta sense forçar", aclareix el director. Fins i tot, exemplifica, han situat un teló al Teatre Lliure de Gràcia (per poder respondre a la demanda de l'autor i a la sorpresa de l'espectador) tot i la poca tradició a tapar l'escena del teatre del carrer Montseny. *Els dies feliços* es representa des del 15 de maig fins al 15 de juny.

El panorama que planteja Beckett és desolador. Una dona atrapada fins a la cintura en una terra morta, com el planeta Mart, on les

darreres expedicions científiques han confirmat que hi va haver aigua fa milers d'anys. La Terra tindrà la mateixa sort. El panorama que dibuixa Beckett és una distopia, una fosca mirada al futur. Però, per Belbel, aquest paratge desolador contrasta amb una vida incessant de Winnie "d'un optimisme vital": "No l'hem feta naïf: És positiva però no ingènua."

Beckett escriu una peça per a una dona després d'haver signat els darrers treballs amb papers dramàtics masculins: és el cas de *Tot esperant Godot*, *Fi de partida* i *L'última cinta*. Aquest és un personatge més arrelat als petits elements, a les rutines que converteix en victòria cada cop que les aconsegueix fer. Sens dubte, té un referent que el fa témer: l'evolució del seu company, Willie (Òscar Molina). Aquest ha perdut pràcticament la capacitat de parla, de raó, tot i que encara tingui la capacitat d'arrossegar-se. Winnie no vol filosofar i evita parlar de la consciència, però veu com la dolença de Willie el priva de decidir lliurement. Ella entén que ha de persistir en la vida, fins que el dolor aparegui. Ha de tirar endavant; és el seu deure. Com la formiga té l'obligació d'omplir el formiguer d'engrunes per si arriba un altre hivern.

Winnie necessita Willie, però. Perquè sense ell seria inútil parlar i embogiria. Per Belbel, hi ha un punt d'humor negre en aquesta parella que es complementa i alhora esquitxa amb instants tendres: és un humor subtil, que no supera el somriure, "una obra dura i

no complaent" però que extreu de l'espectador un punt compassiu pels personatges.

Emma Vilarasau va convidar Belbel a dirigir-la en aquest text complicat. Beckett aconsella que Winnie ha de ser una dona de 50 anys, amb raó: "A una dona de vint li falta l'experiència acumulada." Winnie rememora la pulsio de la seva joventut. Aquest record té un sentit físic i un altre de moral (no són els primers vint anys de vida, sinó els segons: els primers irradien joventut, mentre que els segons marquen el pas de l'equador vital). De les intèrprets de les cinc versions professionals d'aquesta obra de Beckett a Catalunya,

ELS DIES FELIÇOS Samuel Beckett

Direcció:
Sergi Belbel

Intèrprets:
Emma Vilarasau i Òscar Molina

Dies i lloc:

Del 15 de maig al 15 de juny, al Teatre Lliure de Gràcia

Cinquena posada en escena, després de Rosa Novell (Teatre Lliure, 1984), Carme Sansa (Tantarantana, 2004), Vicky Peña, (Temporada Alta, 2006) i Sílvia Sabaté (Almeria, 2011).

CRÍTICA JORDI BORDES

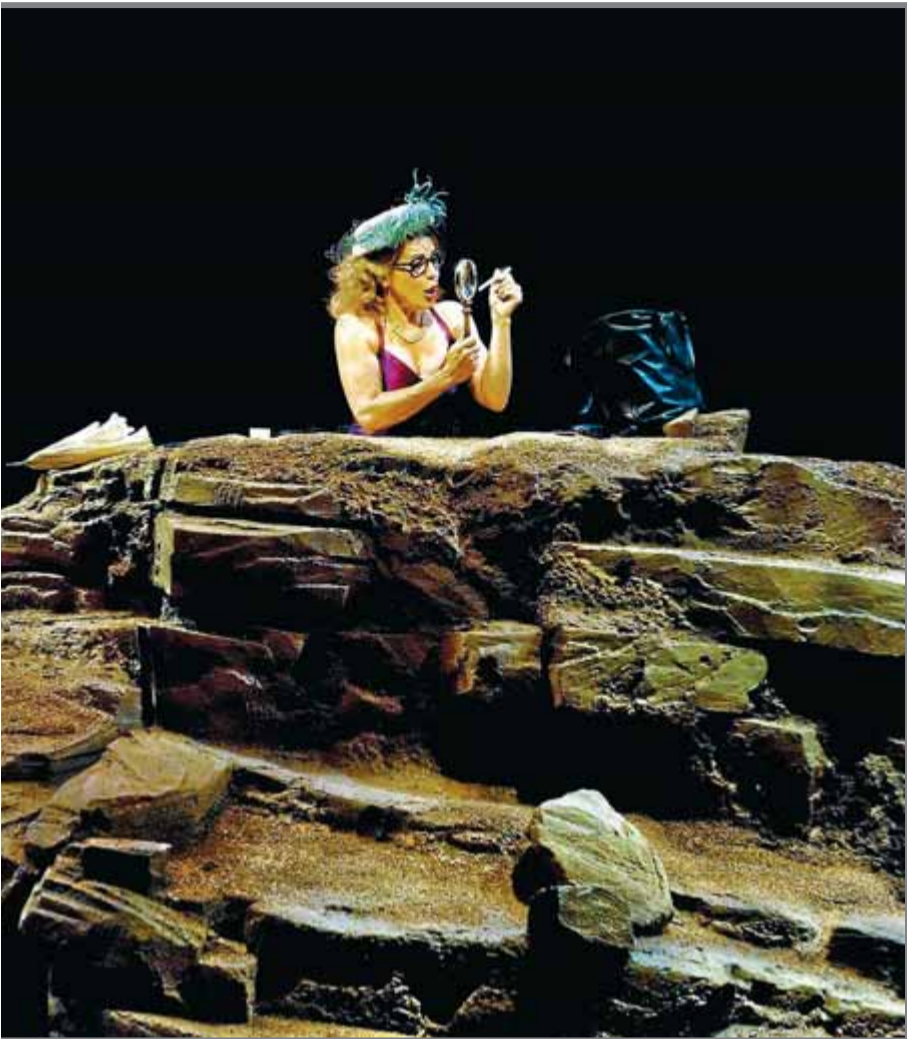
Un brindis per a una versió amarga

A *La Dama de les Camèlies* no li falten moments de glamur. De fet, els vestuaris que llueixen les actrius (que ha dissenyat Maria Roch, amb una botiga veïna a La Seca) ja indiquen prou bé les accions de festa i qui és la dama més cobejada: les esques nudes d'unes no poden competir amb l'atreu escot de Marguerite (Nausicaa Bonnín) que, fins malaltissa, aconsegueix ser la més cobejada. Es mou molt intel·ligentment Prudence (Montse Guallar), una antiga cortesana que ara sobreviu en el món dels excessos gràcies a la seva capacitat de xuclar la sang a la que l'ha desposseït del tron. No s'hi enfronta, s'hi alia amb una simbiosi que s'acaba revelant una relació parasitària. La peça respon a un bon treball d'actors sense cap crossa

on recolzar-se: tot i que es parli contínuament de la fastuositat de les estances, en cap moment no es distreu el públic amb elements sense ànima, que no aportarien res a l'evolució del drama i dels personatges.

Perquè, en realitat, en aquest retrat del París del segle XIX es comprova la caiguda de Marguerite, una dona que sap rebre adul·lacions i regals i castiga els seus amants amb la vergonya i el menysteniment. De sobte, apareixerà un jove, Armand Duval, i li trastocarà

la vida: li ocasionarà, a la vegada, l'oportunitat de viure la felicitat i desempallegar-se de tanta falsedat. Però la falsa moralitat, cruel, es revelarà més forta que l'amor. Si Bonnín va degradant la postura del seu personatge de les espatlles alçades a les espatlles caigudes, Prat manté una línia menys acusada. Hi ha un primer intent d' enamorar maldestre, una demostració de la felicitat plena i una caiguda a l'amargor que no ensenyarà a ningú després d'haver-la repudiat, per una traïció que no entindrà (i que no és lloc per revelar-ne les veritables causes, el moll de l'os del muntatge). L'actriu Laia de Mendoza, que interpreta Nanine (i que manté l'actuació continguda que ja destacava a *Carta als actors*, de Novarina, La Seca, any 2012) és una soferta

possiblement Vilarasau és l'actriu més coneguda per la vessant de comèdia i pels seus papers dramàtics als serials de TV3 (amb *Nissaga de poder*). Hi pot haver públic despistat que s'espera una peça més lleugera? Belbel entén que el públic ha d'entendre que Beckett no és precisament un autor de comèdia, "ni el Lliure de Gràcia és el Paral·lel". En tot cas, el públic descobrirà una faceta de Vilarasau, arrelada en la història del Teatre Lliure des dels primers anys, d'una amarga profunditat. Una actriu en la maduresa que s'enfronta a un personatge mític per ser vital en plena apocalipsi. *

Mort i vida. Beckett és cruel i il·lustra l'últim bri de vida en un món en crisi. Winnie pensa; Willie es pot desplaçar arrossegant-se. Emma Vilarasau estrena el paper protagonista dijous vinent a Gràcia. ROS RIBAS

criada que veu com es degrada la vida de Marguerite i qui veu la veritable amistat per sobre dels interessos i la voluntat d'aparentar.

És gràcies al repartiment (amb altres noms propis com Joan Anguera, Òscar Intente, Pep Jové, tot i que tinguin personatges més o menys transcendents) que la peça ho ensenya tot sense tenir res a les mans. No hi ha la riquesa que insinua Alexandre Dumas fill, però s'intueix per les parets i els salons inexistents. El treball de Herman Bonnín, doncs, ha estat el de mostrar ostentació amb els elements imprescindibles. El glamur era necessari però el que és indispensable són els actors i la seva trama d'amor, traïció, vergonyes, pors i amor. Fem-ne un brindis! *

LA DAMA DE LES CAMÈLIES

D'A. Dumas, fill

Dramatúgia: S. Dufrenoy

Direcció: Herman Bonnín

Intèrprets: Toni-Lluís Reyes, Laia de Mendoza, Nausicaa Bonnín, Anna Gonzalvo, Pep Jové, Montse Guallar, Joan Sureda, Albert Prat, Òscar Intente, Joan Anguera Aida Oset.

Dia i lloc: 1 de maig (fins l'1 de juny) a La Seca.

AGENDA D'AUTOR J.B.

Bertolt Brecht en una cafeteria

La companyia Arbredcabra presenta una dramaturgia de Bertolt Brecht sota el títol de *Cendres*. Amb un espai eclèctic, transporta l'espectador a un viatge que no és una comèdia ni un drama, sinó la dissecció de tres ànimes errants, desvinculades del món, que es refugien l'una en l'altra amb l'esperança d'un esdevenidor millor. *Cendres* és una visió de la saviesa moral, on es poden cometre injustícies, però no fer-les passar per actes justos o virtuoses. La virtut de les tres protagonistes –víctimes com a dona i com a prostitutes– és una resistència raonada, lluitada amb la intel·ligència i amb la paraula.

CENDRES

Bertolt Brecht

Intèrprets: Joan Adrover, Laia Costa i Sílvia Martín

Lloc i dies: Cafeteria Àgora del Centre Cívic de Sant Oleguer de Sabadell, avui, a les 21.30 h

Maldà, ara també espai de dansa

El Círcol Maldà, tot i la seva limitació d'escenari, es presenta aquests dies (del 13 al 18 de maig) com a nou escenari per a la dansa. El programa *Maldàendansa* inclou estrenes de les companyies Inés Boza/SenZaTemPo i Nicolas Ricchini Company. També exhibeix peces de Laura Vilar i Miquel Barcelona, Los Moñeko, Tricotage i La Siberia Danza/Paloma Muñoz. Es tracta de peces curtes que potencien la proximitat amb el públic.

MALDÀENDANSA

Sis companyies

Lloc i dia: Dimarts, dijous i dissabte, programa 1; dimecres, divendres i diumenge, programa 2. Al Maldà

Curiosos i encuriosits. Voca People torna a Barcelona. Dilluns, aquests éssers visitaven la Sagrada Família en bus EL PUNT AVUI

Estrafolaris i inquietants

Vuit extraterrestres vinguts del planeta Voca aterren a Barcelona aquesta primavera. Ja és la seva segona visita a la capital, després de l'estada al Tívoli el maig passat. Són els Voca People! Porten un espectacle teatral d'èxit internacional (ja l'han vist un milió de persones, segons la productora) que combina el *beat box*, el cant *a cappella* i uns increïbles sons vocals que imiten tot tipus d'instruments i sorolls. Són 8 cantants actors i no utilitzen cap mena d'efecte sonor, són una autèntica orquestra: cent per cent veus sense instruments. Fent ús només de les veus i molt d'humor, l'espectacle fa un repàs de la història musical: de la música clàssica al jazz i el rock'n'roll passant per les bandes sonores de Hollywood i els èxits més famosos. Beethoven, Little Richard, Queen, Nirvana, Michael Jackson o les Spice Girls, són tan sols alguns dels homenatjats.

VOCA PEOPLE

Voca People

Lloc i dia: Fins al 8 de juny, al Teatre Victòria del Paral·lel

23
CULTURA
09.05.2014

DEBAT: LES EMOCIONS ALS INFANTS

Titelles de Gavà

Dins dels actes de la 24a edició del Festival de Titelles de Gavà, s'organitza un debat sobre les emocions en els espectacles familiars. Hi intervenen Jordi Palet, dramaturg de Farrés Brothers; Rosa Díaz, directora, actriu i autora; Joan Manuel del Pozo, de la Universitat de Girona; Agnès Barba, directora de l'Escola dels Encants; Jean-Marc Matos, coreògraf de K-danse.

Lloc i dia: A la sala d'actes del Museu de Gavà, avui, a les 18 h

FOTOGRAFIES D'ESCENA

Institut del Teatre

L'exposició, produïda per l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona, presenta una selecció de fotografies de Pau Audouard (1856-1919) i d'Amadeu Mariné (1878-1935), dos retratistes barcelonins, que van fotografiar actors i actrius de l'escena catalana durant el primer terç del XX.

Lloc i dia: A la sala d'exposicions de l'Institut del Teatre

Teatre